zapřela vše, tvrdila policii, že to udělali cizí muži a že to zasloužila, jen aby policie ji propustila a nic nevyšetřovala.

Kamarádkám, které ji nutily, aby Williho udala, řekla s pláčem: „Nesmím ho udat, já jsem k vůli němu křivě přísahala.“

O tom však se dověděl kriminální sekretář Wildt, Martensovou znovu povolal k výslechu a přísně na ni uhodil, aby řekla pravdu, kdo ji tak ztýral a proč. Tu konečně ubohá oběť řekla vše. Ale než mohl býti Vinkelius zatčen, zmizel z dohledu.

Za čas se však sám dostavil k soudu a udal, že vše, co Martensová udala, jest lež a že byla ke svým výpovědím donucena policejním úředníkem, který ji při výslechu hrozil napřaženou pistolí. Drzý apač se domníval, že bude státi před soudem jen jako svědek, ale šeredně se zklamal. Byl ponechán ve vazbě a nyní před soudem stál jako obžalovaný a naprosto ne jako svědek.

Kdyby ani jiného důkazu proti němu nebylo, tedy jeho vlastní obličej by ho usvědčil. Zračí se v něm tolik surovosti, tolik sprostoty a bídáctví, že mluví zločiny.

Tentokráte jeho oběť a spoluobžalovaná své výpovědi neodvolala. Třebaže v posluchačstvu bylo plno pasáků a přechovávačů holek, přece dle pravdy pověděla vše, jak jí kuplířské služby konal, jak ji trýznil a bil, i jak ji donutil ke křivému svědectví.

Státní návladní navrhl pro Vinkeliusa trest čtyř roků káznice, pro Martensovou pouze šest měsíců. Byla sice ona křivopřísežnicí a on ji k tomu jen svedl, ale bylo jasno, že on je zločincem a ona jen jeho obětí.

Soud přisoudil trest oběma dle návrhu: Martensová šest měsíců vězení, apač Vinkelius čtyři roky káznice. Rozsudek a trest za jeho kuplířství bude nad ním vynesen ještě později. br.

„Němci neumějí tančiti.“

Tato málo lichotivá kritika byla vyslovena v těchto dnech při jednom líčení před živnostenským soudem ve Vídni. Nevyslovil ji sice žádný soudní znalec ve svém znaleckém posudku, nicméně ten, jenž ostrý posudek ten před soudem pronesl, zaslouží si, aby jeho odborným znalostem bylo dáno tolik víry jako jinému znalci, neboť jest to sám ředitel známého vídeňského „Tabarinu“.

Předmětem sporu byla žaloba o náhradu škody 1108 šilinků, kterou proti firmě „Ballhausgesellschaft“ (Společnost plesového domu) podala umělecká dvojice Ehrenfried a Vally Bartenová. Ve své žalobě dovozovali, že před rokem byli angažováni k pohostinským vystoupením ve vídeňském „Tabarinu“, který patří zmíněné společnosti, ale že krátce po jejich prvém vystoupení bylo jim další účinkování bez udání důvodů zakázáno a ujednaná měsíční gáže 1000 šilinků nevyplacena.

Ředitel společnosti Kohn namítal, že žalobci uvedli společnost v omyl. Jejich agent, který jim angažování zprostředkoval, ukazoval mu snímky umělecké dvojice v různých jejich tancích, které působily neobyčejně pěkným dojmem, a tvrdil, že muž jest Ital a dáma že tančila v pařížském „Moulin Rouge“. Ukázalo se však, že tanečníci jsou říšští Němci, a taneční čísla, jež předváděli, byla zcela jiná než bylo sjednáno.

Soudce, rada zems. soudu Dr. Götz-Pelz, vrtěl nad tím udiveně hlavou a tázal se ředitele Kohna, proč měl muž býti zrovna Italem. Svědek odpověděl s hlubokým přesvědčením:

„Protože Němci neumějí tančiti. Pro moderní tance hodí se pouze Francouzové, Angličané a Italové, ale nikdy ne Němci. Ovšem Němci jako artisté jsou velmi schopní, ale jako tanečníci nikoliv.“

Soud však nepřiklonil se k tomuto názoru ředitele „Tabarinu“, a odsoudil společnost plesového domu k zaplacení zažalované částky i s útratami. br.

PRÁVNÍ RÁDCE

Řídí JUDr. Emil Hartmann, advokát v Praze. V této rubrice udílíme bezplatně skutečným předplatitelům a stálým odběratelům stručné právní porady. Zvláštními dopisy se neodpovídá.

F. B., Slovensko. Podle předpisů zákonů, platných v historických zemích, jest majitel domu povinen udržovati byt ve stavu k užívání způsobilém, tedy i případně na svůj náklad opraviti malbu, poškozenou při výměně dveří a okna. Na novou malbu v tomto případě nájemník práva nemá; přes to bych Vám doporučoval, abyste si malbu dal opraviti na svůj náklad, jelikož na Slovensku platí odlišné právo, a to právo zvykové, které není nikde v zákoně psáno, a jest zvykem, že malbu provádějí si nájemníci na svůj náklad.

J. K., Slov. Léta ztrávená ve vojenské službě i ve vlastnosti jako domobranec započtou se Vám plně, z kalendářních roků 1915 až 1919 započte se Vám ještě kromě toho po půl roce.

Okolí Košic. Vaše závazky vůči oné dámě jsou pouze morální. Právně Vás nemůže nutit ani k uzavření sňatku, ani stíhati pro svedení pod slibem manželství, zejména můžete-li prokázati, že jste jí manželství nikdy neslibovala.

HUMOR Z ŘÍŠE §§

Soudce (k obžalovanému): Kdy jste se narodil?

Obžalovaný (mlčí).

Soudce: Řekněte mi tedy, kdy máte narozeniny?

Obžalovaný: Eh co, voni by mi stejně nic nedali.

*

Soudce: Obžalovaný, přejete si ještě něco podotknouti?

Obžalovaný: Prosil bych jen, aby mi doba obhajovací řeči byla započtena do trestu.